

ANA

Əgər bütün bəşəriyyət ədvvü-canım ola,
Ürək süqut eləməz aldığı mətanətdən.
Ricavü xəvfə məkan vermərəm gər alimlər,
Min il vəz edələr dəhşəti-qiyamətdən.

Pələnglər tuta dövrüm, çəkinməyəm haşa,
Və ya ki, vəd edələr dövləti-cahanı mənə
Ki, bir kəsə baş əyib iczimi bəyan eləyim,
Əyilməyəm nə ki, yer, versələr səmanı mənə.

Yanımda gər dura cəllad əlində şəmşiri,
Ölüm güclə mənə hökm edə olum təslim,
Əyilməyəm yenə haşa! Ölüm nədir ki, onun
Cüclə xalqa həqirənə eyləyim təzim?

Cahanda yox elə bir qüvvə baş əyim ona mən,
Fəqət nə güclü, zəif bir vücud var, yahu.
Ki, hazırım yıxılıma xaki-pəyinə hər gün,
Öpüm ayağını icz ilə. Kimdir o? Nədir o?

Ana! Ana!.. O adın qarşısında bir qultək
Həmişə səcdədə olmaq mənə fəxarətdir;
Onun əliylə bəla bəhrinə yuvarlansam,
Yenə xəyal edərəm bəzmi-istirahətdir.

Əs, ey külək, bağır, ey bəhri-biaman, ləpələ!n!
Atıl canana sən, ey ildırım, alış, parla!
Gurulda, taqi-səmavi, gurulda, çatla, dağıl!
Sön, ey Günəş, yağışın yağdır ey bulud, ağla!

Mənə əsər eylərimi bu? Mütləqa yox!
Yox!
Fəqət Ana!
O müqəddəs adın qabağında,
O pak bağrına bassın məni, desin lay-lay,
Təbəssüm oynadaraq titrəyən dodağında.

Bütün vücudum əsər, ruhum eyləyər pərvaz,
Uçar səmalara o aləmi-xəyalətdə.
Yatar, ölər bədənim, nitqdən düşər bir söz: -
Ana... Ana... Sənə mən rahibəm itaətdə!..